

Opfattelse nødvendiggor nogen forandret Redaction af Paragraphen, Noget, jeg iøvrigt selvfølgelig skal henstille til det ærede Udvalg's nærmere Overveelse.

Seg har endnu tilbage at omtale de af den ærede 1ste Landssthingsmand for 11te Kredts (Nielsen) stillede Vædringsforslag. Seg kan ikke tilraade det høie Thing at vedtage noget af disse Vædringsforslag. Hvad Forslaget under Nr. 1 angaaer, da gaaer det jo hovedsagelig kun ud paa at begrænse den Ret, der i Lovforslaget er tillagt Politidommeren til at afflutte en Sag med Advarsel, til saadanne Politifager, der reise sig fra Overtrædelse af de nye Politivedtægter eller de i Lovforslagets § 7 nævnte Beskendtgjørelser. Seg kan forstaae, at man kan have Betænkkeligheder ved i det Hele taget at give Politidommeren en saadan Myndighed; men, har man engang overvundet denne Betænkkelighed, seer jeg ingen Grund til særligt at nære Betænkkelighed ved at tillægge ham denne Myndighed i andre Politifager end alene i de af den ærede Forslagsstiller nævnte. Den ærede Forslagsstiller opstillede en væsentlig Forskjel mellem de Sager, i hvilke han vilde tillægge Politidommeren denne Myndighed, og de andre fra den hidtilværende Politilovgivning, Næringslovgivningen osv. hidrørende Politifager, idet han meente, at Forseelser af den første Art lettere kunne tilskrives Uvidenhed, Overtelse, Ubekjendtskab med de paagjældende Bestemmelser end de sidstnævnte, og at det saaledes vilde være langt rimeligere at lade dem, der gjorde sig skyldige i dem, slippe med en saadan Advarsel. Dette forekommer mig imidlertid ikke ganske rigtigt; idelmindste er det min Opfattelse, at det Indhold, der eventuelt vil være at give Politivedtægterne, ikke bør være Andet, end at enhver fornuftig Mand, som tager noget Hensyn til sine Dingivelsler, sine Medborgeres gode Dømmeme, almindelig Æmmelighed osv., maa kunne sige sig selv, at det maa være forbudt, og jeg kan derfor ikke indrømme, at det skulde ligge nær at betragte Overtrædelser af Politivedtægterne mere end andre Politiovertrædelser som ufrivillige Forseelser, der bør kunne slippe nemmere end disse. Paa den anden Side kan jeg heller

ikke indrømme, at andre Forseelser, saasom Forseelser mod Næringsloven, skulde indeholde en Overtrædelse af saadanne Bud, som maatte siges at være skrevne i Borgernes Hjertes, saaledes som det synes at være den ærede Forslagsstiller's Forudsætning. Seg troer, at en stor Deel af disse Lovbud, som der her er Spørgsmaal om, ere nok saa vilkaarlige og nok saa vanskelige at tænke sig til, naar man ikke positvt er bekjendt med dem, som de Bestemmelser, der ville komme til at staae i en Politivedtægt. Hvad vor Næringslovgivning indeholder af Forbud mod at ernære sig frit, som man bedst veed, vil og kan, ligger sandelig ikke i Sagens Natur; kjender man ikke de paagjældende positive Bestemmelser, kan man let komme til at overtræde dem, uden at man har havt til Hensigt at gjøre sig skyldig i en Lovovertrædelse. Altsaa kan jeg ikke erkjende den principielle Adskillelse mellem de to Arter af Forseelser, ifølge hvilke den ærede Forslagsstiller med Hensyn til den første Art vil indrømme Politidommeren Myndighed til at afflutte dem med en Advarsel, men ikke med Hensyn til den sidste Art, og jeg maa altsaa fastholde, at det vil være hensigtsmæssigt at blive ved Lovforslagets Affattelse i saa Henseende. Seg skal endnu bemærke, at Spørgsmaalet paa en Maade er afgjort, idet vi i 1863 have fundet det for svarligt i Kjøbenhavn at give Politidommeren en saadan almindelig Myndighed, og jeg skal dertil føie, at den Forskjellighed mellem Forholdene i Kjøbenhavn og Forholdene udenfor Kjøbenhavn, som har foraarsaget, at dette Lovforslag i saa mange andre Retninger har faaet en anden Affattelse end Loven for Kjøbenhavn, eksisterer ikke i dette Punkt. Der kan ikke være større Betænkkelighed ved at tillægge Politidommeren i en Kjøbstad denne Myndighed end ved at tillægge Politidommeren i Kjøbenhavn den. Den Betænkkelighed, der overhovedet haves ved at tilstaae Politidommeren udenfor Kjøbenhavn en større Myndighed, refererer sig jo navnlig til den Omstændighed, at hos ham Dommermyndigheden er forenet med Anklagemyndigheden, hvorfor man frygter for, at han let skulde være tilbøielig til at gaae for strengt tilværks; men jeg skøn-